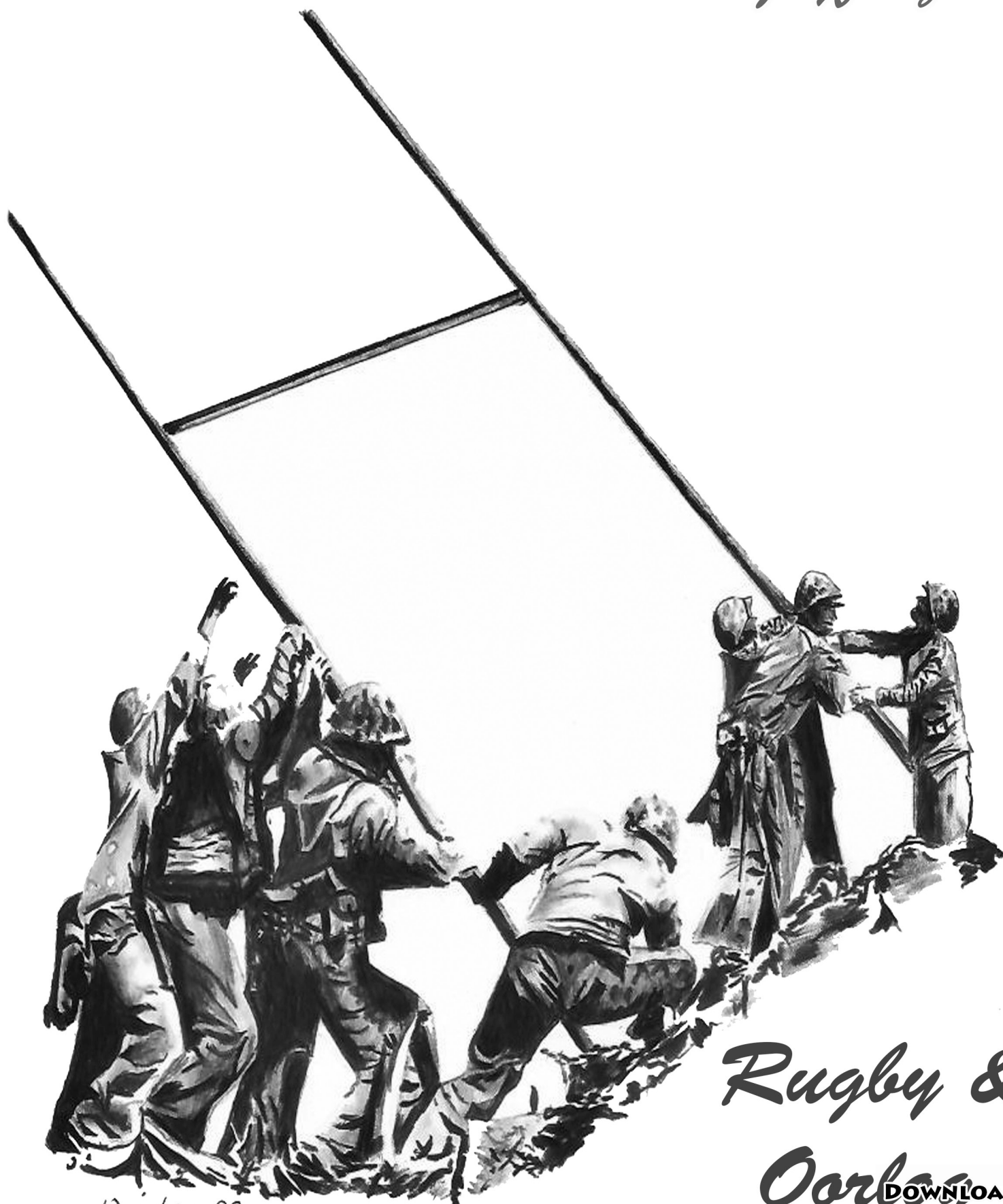

Bier, Bloed & Modder

een rugbyfanzine

Woodey 22

*Rugby &
Oorlog*

DOWNLOAD
VERSIE

Jaargang 2,
Nummer 7

'Als ik rugbypalen zie weet ik dat er beschaving in de buurt is. Al is het maar een dun laagje.'

EFRC Eilanders, opgericht 2016

Je bent pas een Eilander als je de Omloop hebt gelopen 1)
Je bent pas een Eilander als je d'n Diek bent op gekropen 2)
Je bent pas een Eilander als je de kerk bent uitgeslopen
Je bent pas een Eilander als je in alle kroegen hebt gezopen

Ref:

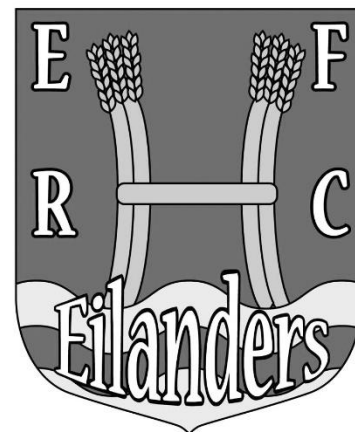
Ooooooovalen ballen
80 minuten knallen
We strijden met zijn allen
Om daarna lekker aan de bar te lallen (2 x)

Je bent pas een Eilander als je met Nieuwjaar hebt gezwommen
Je bent pas een Eilander als je de Stompe hebt beklommen 3)
Je bent pas een Eilander als je een keer hebt moeten brommen

Je bent pas een Eilander als je alle dorpen kan opsommen;
Ouddorp, Goedereede, Havenhoofd, Stellendam, Melissant, Herkingen, Dirksland, Sommelsdijk, Middelharnis, Nieuwe-Tonge, Oude-Tonge, Den Bommel, Achthuizen, Zuidzijde, Oooooltgensplaat, Stad aan 't Haringvliet

Ref:

Ovalen ballen
80 minuten knallen
We strijden met zijn allen
Om daarna lekker aan de bar te lallen (2 x)

Voor je ligt het achtste nummer van *Bier, Bloed & Modder*. Maar hierboven staat nummer zeven? Tja, dat is eenvoudig te verklaren, toen wij twee jaar geleden begonnen wisten we niet of er überhaupt een tweede nummer zou komen en dus is het eerste nummer een zogenaamd '0' nummer. Heb je deze nog niet, of andere oude nummers, ze zijn gratis ende voorniet schaf te laden via onze website. Alstublieft!

We hebben een langgerekt seizoen achter de rug waarin rugby weliswaar weer landelijk door iedereen gespeeld kon worden, maar waarin honderden wedstrijden werden afgelast, tientallen teams zich terugtrokken en we vele (vooral oudere) senioren zagen stoppen. Laten we hopen dat we na de zomer een volledig seizoen kunnen spelen, kijken en fluiten en dat we de afhakers kunnen terugkrijgen. Volgend jaar oktober begint het WK in Frankrijk en hebben we zes weken lang focus op rugby dankzij bond, clubs en sponsors. Als dat net als de WK van 2015 in Engeland tot een toename van het aantal rugbyers met 20% mag leiden en we honderden, nee duizenden Nederlandse rugbys in de Franse speelsteden zien die verbroederen (m/v) met liefhebbers van over de hele wereld. Met alle wedstrijden live op televisie moet het mogelijk zijn onze sport te propagieren als dé teamsport voor iedereen en door iedereen.

Aangezien wij graag willen weten wat jullie van *Bier, Bloed & Modder* vinden hebben we een enquête gemaakt waarin we jullie mening vragen. Schroom ook vooral niet om naast ons te overlagen met complimenten ook een kritische noot toe te voegen of met suggesties voor onderwerpen of rubrieken te komen. Om ervoor te zorgen dat jullie de enquête invullen wordt één inzender beloond met een levenslang abonnement op *Bier, Bloed & Modder*. De link naar de enquête staat op onze FB-pagina.

Veel leesplezier

Bier, Bloed & Modder wordt gemaakt door Redaktiekollektief 'The Odd-Balls'; Big Whopper, Doedelzak, Etui, Goof, Jan-Julius Bokkepoot, Kap'tein Aardbei, Paper Cut en Sjaanèdt.

Medewerkers aan dit nummer: Terry Bourke, Piet van Drongelen, Cris Gale, Leontine Hendriks, Arjan Hess, Brigitte Johnston en Hans Modderman

Tekening voorkant: Woodey

Op onze Facebookpagina vind je alle foto's uit dit nummer, groter en de meeste in kleur:
<https://www.facebook.com/The-Odd-Balls>

Redactieadres: BBMfanzine@gmail.com

Website: www.bierbloedenmodder.nl

Postadres: P/a Bernhardstraat 46, 3248 AD Melissant

Abonnement vanaf € 10,- voor vier nummers. Kijk op onze website, ook voor staffelabonnementen.

Tekst: De woorden werden nog voor de officiële oprichting van de club bedacht door oprichter Tim Mudde.

Er is ook een Flakkeese versie maar aangezien er geen vertaalprogramma naar het Nederlands is staat hierboven de versie in ABN. In de tekst worden een aantal Flakkeese tradities benoemd.

- 1) Jaarlijkse wandeltocht van 110 km langs de randen van het eiland te beëindigen binnen 24 uur
- 2) Winkelhart van Middelharnis waar zich een aantal kroegen bevinden
- 3) Kerktoren in Goedereede

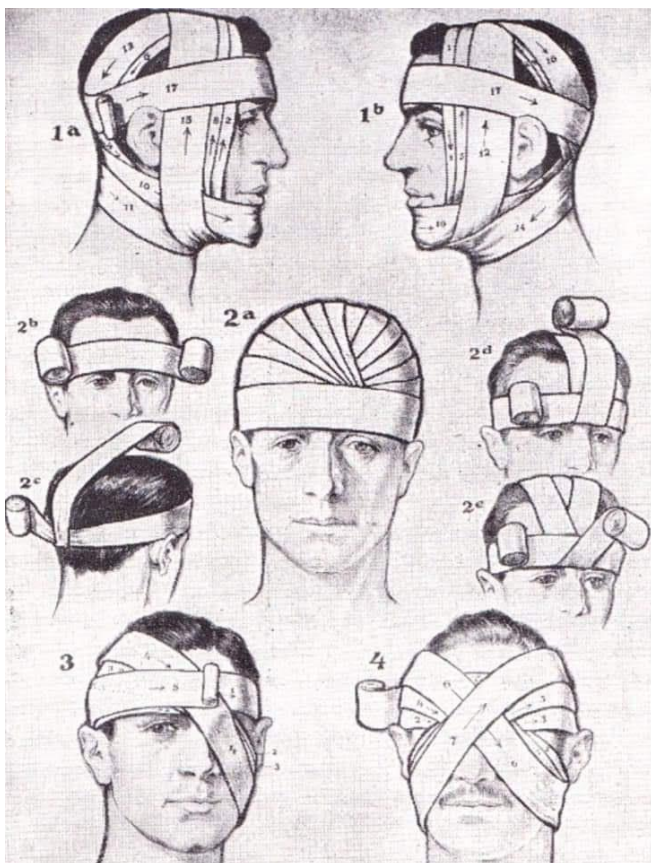
Melodie: Ontsproten aan de brein van de bedenker. We verwijzen hier het best naar een filmpje op de FB-site van de club of tik "EFRC Eilanders clublied" in je webbrowser in. Hier worden de bijpassende bewegingen ook voorgedaan.

Brothersstudio's in de Engelse hoofdstad waar Hogwarts School of Witchcraft and Wizardry (Zweinstein in het Nederlands) is nagebouwd. Behalve als dubbel voor Rubeus Hagrid-acteur Robbie Coltrane speelde Bayfield ook de jonge Hagrid in Harry Potter and the Chamber of Secrets. De Harry Potter-serie opende werk in andere films en TV-series als Stagknight, Wrath of the Titans en New Tricks. Ook presenteerde hij voor ITV en BT Sport, o.a. de NFL, World Strongest Man maar ook Crimewatch UK en deed hij mee aan Celebrity Masterchef waarin hij de finale bereikte.

De veelzijdige Bayfield is een bekend en begaafd after diner speaker. In de herfst van 2022 zal hij starten met zijn 'Rugby Legends' tour en om een idee te krijgen wat je kan verwachten zoek dan op Youtube naar Martin Bayfield After Dinner Speech en je vindt vast zijn verhaal over het verschil tussen geweld in voetbal en rugby. De clip is al meer dan 400.000 keer bekeken.

Bayfield zet zich overigens ook in voor goede doelen en is Erevoorzitter van de Wooden Spoon Society, de rugbyliefdadigheidsinstelling die kansarme kinderen en jongeren ondersteunt.

HOOFDBESCHERMING

Voordat de scrumcap werd uitgevonden wilde het nog wel eens misgaan.

OORLOG EN RUGBY (Deel 1)

George Orwell zei ooit dat 'serieuze sport niets te maken had met 'fair play'; 'Het is als oorlog, maar dan zonder het schieten'. Orwell, de schrijver van o.a. Animal Farm en 1984 kon het weten. Hij speelde rugby aan Eton en vocht in de Spaanse Burgeroorlog. Er is waarschijnlijk geen sport die zo verweven is met het strijdtoneel als het spel met de ovale bal en met de huidige oorlog tussen Rusland en de Oekraïne worden we er weer mee geconfronteerd, op slechts anderhalf uur vliegen. Maar wat is nou dat verband?

Rekruteringsposter in Kiev februari 2022

Zonder oorlog hadden we geen rugby gespeeld, of zou het in ieder geval geen rugby hebben geheten, nog zou de prijs voor de winnaar van het WK de Web Ellis Cup hebben geheten. De vader van William Web Ellis stierf tijdens de Battle of Albuera, een veldslag tijdens de Napoleontische Oorlog. Bij dat kleine dorpje in Zuidwest Spanje, vijftien kilometer van de grens met Portugal ligt dus de oorsprong van rugby. Hoe dat zo? Nadat Ellis senior was gestorven moest Williams moeder leven van een kleine weduwenbijdrage, nooit genoeg om haar kinderen een goede opleiding te geven. Op zoek naar goed- en goedkoop onderwijs verhuisde ze van Salford in de buurt van Manchester naar het stadje Rugby twintig kilometer oostelijk van Coventry. Op de plaatselijke privéschool kregen jongens die binnen tien kilometer van de kerktoeren woonden gratis onderwijs. Ervan uitgaande dat het gefabriceerde verhaal, hoe William tijdens een spelletje 'voetbal' de bal oppakte en achter de lijn drukte, waar is, ontstond rugby dus indirect uit oorlog. Feit is zeker dat rugby ontstond aan de privéscholen van Engeland. Deze scholen waren traditioneel ook de opleidingsinstituten voor de officieren in het leger van het Britse Gemenebest, in de 19e eeuw nog het grootste rijk op aarde. Sport, en dan met name rugby, werd een intrinsiek onderdeel van de opleiding van de jongens op de privéscholen. De fysieke hardheid, het feit dat iedereen zijn taak moest uitvoeren en de kameraadschap werd door de hoofdmeesters gezien als kernwaarden van de leiders van de toekomst.

De eerste keer dat er een rugbywedstrijd werd gespeeld in het leger betrof een wedstrijd op 27 maart 1855 tussen een ploeg infanteristen en een team van de cavalerie in Balaclava op de Krim. De wedstrijd werd gespeeld onder 'Eton rules' waarbij beide teams elf spelers hadden. Helaas is de uitslag verloren gegaan. Toen het Britse imperium de strijd aan bond met de Afrikaanders in Zuid-Afrika tijdens de Boerenoorlogen aan het eind van de negentiende eeuw vochten voor het eerste rugbyers tegen elkaar. Rugby werd al sinds 1861 in de Kaaprovincie gespeeld, geïntroduceerd door de Engelsen, maar pas in 1871 werd er een Zuid-Afrikaanse bond opgericht. Al in de 1^e Boerenkrijg (1880-1881) vochten veel rugbyers mee, maar vooral in de

Tweede Boerenoorlog (1889-1892) toen de Britten wraak namen op de smadelijke nederlaag van 1881 stonden aan beide kanten van de strijd ook internationals op het (slag)veld. In 1891 waren de Britten beter voorbereid en werd de eerste ‘moderne oorlog’ uitgevochten, waarbij ook burgers op grootschalige manier het slachtoffer werden. Vrouwen en kinderen van Afrikaanders werden onder andere opgesloten in de eerste ‘concentratiekampen’. In de film *Modder en Bloed* (zie *Bier, Bloed & Modder* jrg. 1 nr. 1) wordt op een inventieve manier verteld hoe gevangenen Afrikaanders op het eiland St. Helena het eerste ‘Springbokkenteam’ vormen dat tegen Engelse bewakers speelt. In feite speelde het eerste Zuid-Afrikaanse team al in 1891 tegen de British Lions. Aan de Britse kant vochten veel rugbyers uit Engeland maar bijvoorbeeld ook de Nieuw-Zeelandse sergeant John Gallagher, die in 1905 de aanvoerder zou zijn van de ‘Originals’, het eerste All-Blacks team dat in Europa speelde. In Zuid-Afrika leerde hij naar eigen zeggen discipline, cohesie en standvastigheid onder grote druk wat hem later bij zijn rugbyspelenorm zou helpen. Een andere prominente rugbyer ging als veldchirurg naar Zuid-Afrika, Sir Arthur Conan Doyle werd later bekend als schrijver van o.a. Sherlock Holmes. In ‘*Modder & Bloed*’ worden de ‘Bokke’ getraind door een Ierse gevangene, verwijzing naar het feit dat veel Ierse Zuid-Afrikanen de kant van de ‘Boere’ kozen tegen de Britten. William McEwan, speelde zestien keer voor Schotland, maar na de Vrede van Vereeniging in 1902 bleef hij in Zuid-Afrika en speelde in 1903 met de Bokke tegen de Lions in de eerste serie die het thuisland won. In hetzelfde team speelde Dr Alexander Frew, een landgenoot van McEwan die drie caps voor Schotland had voor hij captain van Zuid-Afrika werd.

De achttienjarige Koot Reyneke werd door de Britten gevangengenomen en naar een krijgsgevangenenkamp op Sri Lanka gestuurd. Daar leerde hij rugby en hij zou later in 1910 een try scoren voor de Bokke tegen de Lions in de derde test die ze met 18-15 wonnen.

Ondanks het verlies van de Afrikaanders in de oorlog won het spel van de ‘overwinnaars’ snel aan populariteit onder de Nederlandstalige bevolking. De Springbokken werden met hun fysieke spel, geleerd op de keiharde droge vlaktes, al snel een onverslaanbaar team. Zuid-Afrikaanse studenten zouden in 1910 in Amsterdam de eerste echte rugbyclub oprichten, de Hollandsch-Afrikaansche Rugby Club nadat o.a. in Haarlem een poging van Pim Mulier strandde op de gescheurde kleding waar ouders over klaagden en de HFC overging op het spel met de ronde bal. Lang zou HARC niet bestaan en vier jaar later breekt de Eerste Wereldoorlog uit. Het is in de ‘Grote Oorlog’ dat rugby en oorlog voor altijd met elkaar verbonden zouden worden. Het enthousiasme van rugbyers in de ‘Home Nations’ om zich vanaf augustus 1914 als vrijwilliger aan te melden was zo groot dat de RFU, de Engelse bond, op vier september alle competities moest beëindigen, er waren gewoon niet genoeg spelers meer. Maar niet allen in Engeland leidde het begin van de oorlog tot enthousiasme.

Op het moment dat de oorlog uitbrak waren de All-Blacks op tour naar Australië. Op de boot terug maakten ze een gelofte, dat ze bij terugkomst zich allemaal vrijwillig zouden aanmelden voor de oorlog. Zowel Australië, Nieuw-Zeeland

VAN RUGBY NAAR ZWERFBAL

Rugbyers die behalve op het veld ook op het ‘doek’ figureren zijn er niet veel. In *Bier, Bloed & Modder* Jrg. 1, Nr. 1 stond een artikel over NRC The Wasps- en Nederland winger Sep van Kampen die met Renée Soutendijk een seksscène deed, zover kwam Martin Bayfield niet, maar de tweede rijer van Northampton, Engeland en de British & Irish Lions is waarschijnlijk de bekendste rugbyer bij de jeugd, alhoewel in een andere gedaante.

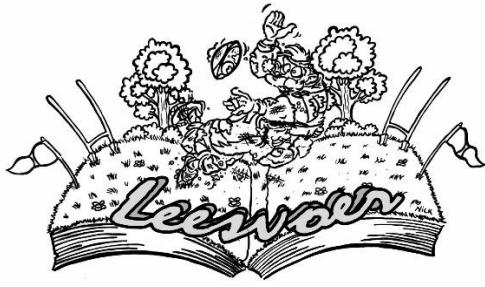
Bayfield werd op 21 december 1966 in het Engelse Bedford geboren en toen hij ter wereld kwam was hij al geen kleine jongen. Hij zou uiteindelijk uitgroeien tot 6 foot 10 inch oftewel twee meter en acht centimeter. Via Bedford Blues, toentertijd op het tweede plan uitkomend en East Midlands kwam hij als negentienjarige Lock bij Northampton Saints terecht. Dat jaar begon hij ook als politieagent wat hij zou blijven doen tot hij de eerste fulltime prof van The Saints werd in 1995.

Martin maakte zijn debuut voor Engeland op 20 juli 1991 tijdens de zomertour naar Australië en Fiji. In Suva, de hoofdstad van Fiji, wonnen de withemden met 28-12 van de thuisploeg. Bayfield verving de geblesseerde Wade Dooley en zou later de vaste partner van ‘The Blackpool Tower’, eveneens een politieman, worden voordat hij met een andere grootheid de tweede rij ging vormen; Martin Johnson.

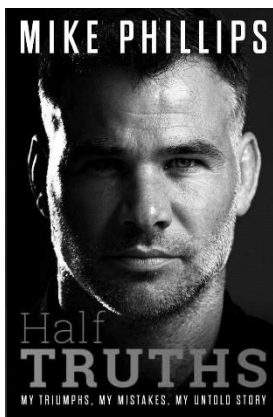
Bayfield behaalde in totaal 31 caps voor Engeland, speelde drie keer voor de British & Irish Lions op tournee naar Nieuw-Zeeland in 1993, won twee Grand Slams (1992 en 1995) en bereikte de halve finale van het WK 1995. Maar zijn carrière werd afgebroken toen hij in februari 1998 een nekblessure opliep nadat hij onhandig landde tijdens een training met Northampton Saints. Rugby was net professioneel geworden en Bayfield had zijn baan bij de politie opgegeven. Nadat hij bij Saints als jeugdcoach aan de slag was gegaan begon hij ook buiten het veld te werken als schrijver, presentator en spreker.

In 2002 sprak hij bij een lunch in Londen en werd de volgende dag gebeld door iemand die zich voorstelde als een vertegenwoordiger van filmmaatschappij Warner Brothers die hem vroeg of hij stuntdubbel van het personage Hagrid in de Harry Potter serie wilde worden. In eerste instantie gaf hij de beller de wind van voren, denkende dat het om een grap van oud-ploeggenoten ging, maar toen het waar bleek meldde hij zich een paar weken later bij de Warner

HALF TRUTHS

Voor dit nummer mocht ik duiken in het verhaal van meervoudig international en scrum-half van Wales, Mike Phillips en zijn bijzondere avonturen. Of zoals hij het in eigen woorden zou zeggen, 'zijn glansrijke carrière'. Nu weten trouwe lezers van eerdere nummers natuurlijk dat een scrum-half altijd een grote bek heeft, maar Mike Philips is wel de koning onder de negens.

In Half Truths vertelt Phillips, op geheel eigen wijze, zijn verhaal over zijn rugbycarrière. Over het opgroeien op een boerderij op het platteland van Wales, zijn eerste stappen in de (te grote) scrum-half schoenen bij Whitland RFC, zijn debuut op 20-jarige leeftijd bij The Scarlets en uiteindelijk zijn move naar het Franse Top 14 Team Bayonne. Maar ook zijn internationale debuut bij Wales

U21 in 2003 tegen Roemenië, tot aan zijn selectie voor het legendarische British & Irish Lions team van 2009 op de tour naar Zuid-Afrika. In 2015 werd hij uit de selectie van Wales voor de World Cup gezet, maar werd in September teruggeroepen om Rhys Webb te vervangen. Door verschillende woordenwisselingen met toenmalig Wales coach, Warren Gatland, waar Phillips naar eigen zeggen natuurlijk geen enkele vorm van schuld aan had, hing hij op 1 december 2015 de schoenen aan de wilgen gehangen, met 99 caps op zijn naam voor Wales.

Een terugkomend thema in het boek is het niet behalen van 99 caps en het proberen goed te praten van wat in zijn ogen niet zijn fout was, maar "a matter of circumstances". Waaronder de ruzie met de Wales prop Gethin Jenkins, die uiteindelijk geleid heeft tot de kloof tussen Phillips en Gatland tot aan het befaamde incident waar Phillips door een uitsmijter op de grond werd gehouden voor een McDonalds, nadat hij ruzie had gemaakt in de burgertent en werd opgehaald door een politiebusje. Waar Phillips in zijn verdediging ook geen fout had. "I just broke up with Duffy, I needed to blow off some steam". Gebeurt ons allemaal wel eens Mike, foutje. Een boek geschreven door een scrum-half, voor scrum-halves. Phillips probeert veel goed te praten en terug te komen op oude glorie. Terwijl de beste man ondertussen prima mag gaan genieten van zijn 'welverdiende' pensioen. Waar hij ondertussen ook al verschijnende keren van terug gekomen is.

Big Whopper

en Zuid-Afrika maakten toen nog deel uit van het Britse Gemenebest. Maar ook in Wales, waar rugby traditioneel meer door 'arbeiders' werd gespeeld, moest de competitie worden afgelast, niet omdat de Welshmen naar het front gingen, zoals veel Engelse spelers die als officier voorop in de strijd gingen, maar omdat ze in munitiefabrieken gingen werken. Begin september deed de RFU een oproep aan al haar spelers van negentien tot vijfendertig om zich aan te melden voor de oorlog. Lokale bonden riepen clubs op hun spelers aan te melden in 'vriendenbattalions' en het meest fameuze ontstond ongetwijfeld in Northampshire. Oprichter was Edgar Mobbs, RFU-commissielid en daarvoor één van de beste driekwarters die ooit voor Engeland speelde. Met zijn tweeëndertig jaar werd hij als 'te oud' gezien om officier training te ondergaan dus rekruteerde hij binnen drie dagen 250 spelers die het Zevende Battalion van het Northampshire Regiment zouden vormen. Van Mobbs wordt gezegd dat hij voor hij de aanval leidde vanuit de loopgraven hij een rugbybal vooruit trapte en zo de 'kick-off' voor de aanval gaf. Hij stierf op 31 juli 1917 toen hij in zijn eentje een Duits mitrailleurnest aanviel. Een andere Engelse rugbylegende die zich meteen aanmeldde in augustus 1914 was Robert Poulton-Palmer. De beste driekwartier van zijn generatie schreef aan zijn ouders; 'Lieve ouders, niets is belangrijk totdat deze oorlog voorbij is en Duitsland verslagen. Poulton-Palmer was aanvoerder van het laatste Engelse Grand Slam team van voor de oorlog. Englands laatste wedstrijd was tegen Frankrijk op 13 april 1914 in het beroemde stadion Colombes bij Parijs. Engeland won met 13-39, na een ruststand van 8-13. Van de 15 Engelse spelers zouden er zes sneuvelen tijdens de gevechtshandelingen, van de Fransen vijf. Poulton-Palmer, zeventienvoudig international, stierf bij de Tweede slag om Yper op 4 mei 1915, slechts vijfentwintig jaar oud. Zijn laatste woorden zouden zijn geweest; 'Nou zal ik nooit meer op Twickenham spelen'.

Terwijl de stemming in Engeland algemeen is dat 'Fritz' binnen een paar maanden verslagen zal zijn en het thuisfront op een hereniging met Kerst rekt ontwikkelt zich zoals bekend een gruwelijke loopgravenoorlog in vooral het West-Vlaamse land. Begin 1915 verspreide het Engelse Ministerie van Oorlog een rekruteringsposter waarop werd gemeld dat meer dan negentig procent van alle rugbyers zich al als vrijwilliger had opgegeven.

Maar ook aan het zuidelijke front, waar Turkije de bondgenoot van Duitsland en Oostenrijk-Hongarije was, woedde een vreselijke strijd. Op de Dardanellen, een eilandengroep waar de Zwarte Zee in de Middellandse Zee uitmondt landen tienduizenden militairen uit Engeland, Frankrijk, Australië en Nieuw-Zeeland. Na een campagne die bijna een

jaar duurde trokken de geallieerde troepen zich in januari 1915 terug terwijl er aan beide kanten meer dan 56.000 doden te betreuren vielen. Vooral de troepen van het Zuidelijk Halfrond leden procentueel gezien enorme verliezen, vaak ook omdat zij vooropgingen in de strijd. Van de 8.556 Kiwi's die deelnamen aan de campagne stierven er 2.721, Australië verloor 7.594 jonge mannen. Om de waanzin aan te geven, Frankrijk verloor ca. 9.000 soldaten en de British Empire zelfs 31.389. En dit was nog niets vergeleken bij het ongekende aantal doden aan het Westelijke front. Na de Vrede van Versailles in 1919 werd 25 april uitgeroepen tot Anzac Day, de dag waarop de Australische en Nieuw-Zeelandse slachtoffers van Gallipoli werden herdacht. Later is dat veranderd en nu worden alle omgekomen militairen herdacht.

‘Van alle sporten traint rugby, naar mijn idee, het beste de kwaliteiten die goede soldaten maakt. Het leert ons onzelfzuchtigheid, ‘esprit de corps’, snelheid om beslissingen te nemen, en conditie om de strijd vol te houden’

Admiraal Lord Jellicoe

De Eerste Wereldoorlog zorgde ook voor de eerste internationale rugbywedstrijd die in Nederland gespeeld werd. De wedstrijd tussen Engelse en Schotse spelers werd eind 1916 gespeeld. De teams bestonden uit militairen die geïnterneerd waren in Nederland. Maar Nederland was toch neutraal in de Grote Oorlog? Dat klopt maar dat hield in dat de regering zich diende te houden aan een strikt neutraliteitsbeginsel. Militaire vluchtelingen, vooral na de val van Antwerpen op 10 oktober 1914, kwamen met grote aantallen over de Nederlandse grens. Zij werden ontwapend en vervolgens geïnterneerd. Interneren betekende overigens niet dat ze als krijgsgevangenen werden beschouwd, maar zich beperkt mochten bewegen. Al snel sloeg de verveling toe en werden sportwedstrijden georganiseerd. En zo traden de twee teams op 15 november 1916 aan in Leeuwarden. Voor grote publieke belangstelling wonnen de Engelsen deze ‘Calcutta ontmoeting’ met 16-12.

Toen op 11 november 1918 de wapens zwenen hadden maar liefst 135 Rugby internationals hun leven gegeven volgens Nigel McCrey in zijn uitstekende boek ‘Into Touch, Rugby Internationals killed in the Great War’. Negen soldaten kwamen uit Australië, twee van de Britse Eilanden, achtentwintig uit Engeland, eenentwintig uit Frankrijk, twaalf uit Ierland, eveneens twaalf uit Nieuw-Zeeland, eenendertig uit Schotland, één uit de Verenigde Staten, veertien uit Wales en vijftien Zuid-Afrika. De zegevierende troepen keerden terug naar hun landen van herkomst, maar de expeditielegers, zoals de overzeese troepen werden genoemd verzamelden zich eerst in Engeland. Om de tijd te doden en hun dank te tonen organiseerde Koning George V een rugbytoernooi tussen spelers van de verschillende landen; The King's Cup. In de finale op 16 april 1919 versloeg Nieuw-Zeeland op Twickenham de Engelsen met 9-3. Australië eindigde als derde, Zuid-Afrika als vierde, de RAF als vijfde en Canada als zesde en laatste.

In het volgende nummer Deel 2 van Oorlog & Rugby

Doedelzak

Achteraf bleek dat het ook Bert Bode zijn bedoeling was om de bal in de voorwaartsen de houden, zonder dat Willem Peperkamp en wij, driekwartten, dat wisten. Tijdens trainingen en voor de wedstrijd had hij dat tegen de voorwaartsen gezegd en niet tegen ons.

Maar alles bij elkaar was het een ervaring apart.

Wat een spannende, emotionele indrukwekkende dag!

Wij zijn uitgenodigd door de Fransen om een keer in Frankrijk te spelen. Maar wanneer dat zal zijn en met welk Nederlands team???.....is een verrassing.

Oorspronkelijk hand geschreven door Leontien Hendriks net na de wedstrijd

Een werkgroep onder leiding van Brigitte Johnston (RC Bulldogs), waarin Simone de Bruin (Utrechtse RC), Anja In 't Veld de Groot (RC Pink Panthers), Cindy Taal (RC The Hookers), Ai-Ling Schoolderman (ARC The Pigs) en Rugby Nederland-secretaris Annelies Acda plaatshebben heeft een prachtig programma gemaakt voor de grote internationale herdenking van de eerste damesinterland. Op zaterdag 18 juni zal er een symposium worden georganiseerd met deelname van binnen- en buitenlandse sprekers. O.a. Linde van der Velden, captain van Exeter Chiefs en Nederland, Lynsey Douglas, Women's Sport Global Lead bij Nielson Sports en bondscoach dames Sylke Haverkorn zullen acte de préséance geven. Ook David Algie, bedenker van de Utrecht Shield (zie vorige uitgave Bier, Bloed & Modder) is uitgenodigd en neemt hopelijk de onderscheiding mee.

Daarna

speelt het Nederlands damesteam een interland tegen België, gevolgd door een wedstrijd van meisjes

talenten onder 18 die in twee teams worden verdeeld naar aanleiding van selectie tijdens het laatste 'Girls Rugby Festival' op 28 mei in Amsterdam. Aansluitend worden de speelsters van 1982 in het zonnetje gezet met hopelijk ook een aantal Franse dames. Natuurlijk mag ook hier een derde helft niet ontbreken en die zal tot in de late uurtjes bij URC worden gevierd. De dag erna, op zondag de 19e, zullen bij URC clinics voor meisjes en dames worden gehouden.

Wil jij bij dit mooie feestje zijn ga dan naar de Evenementenpagina van Rugby Nederland en koop daar je kaartje voor een unieke bijeenkomst.

Doedelzak en Brigitte Johnston

P.S.: In de aanloop naar 18 juni heeft the podcast 'Happiness is Egg Shaped' een speciale uitzending aan het evenement gewijd met een vraaggesprek met Annelies Acda (tik op google in 'Happiness is egg-shaped Annelies') en in het juninummer van het toonaangevende maandelijkse magazine Rugby World komt ook een artikel dat is gewijd aan de historische wedstrijd van de Nederlandse dames.

Degene die shirts hadden moesten een trainingspak uitzoeken, sokken en ook broekjes, maar eerst moesten wij (Het team) nog een potje rugbyen, want er kon nog gewisseld worden. Dat gebeurde overigens niet. Het was een afmattende training, want het weer was warm en benauwd. Na afloop van de training was er nog een algemene vergadering voor dames, die voornamelijk ging over de voorbereidingen van 13 juni.

Rond een uur of 5 à 6 gingen 6 trotse Castricumse dames vol vreugde en opluchting terug naar huis. We waren blij dat wij alle 6 oranje gekleurd waren. Mirjam en ik (Leontien) hebben onze spullen op het clubhuis aangetrokken en zijn zo naar huis gefietst. Te gek! De nodige foto's waren niet alleen op de laatste trainingsdag gemaakt, ook op 13 juni wist men niet van ophouden. Om 12.00 uur moesten wij ons verzamelen op het Utrechtse rugbyveld. De wedstrijd werd helaas niet te Hilversum gehouden i.v.m. het omploegen van het rugbyveld (shit).

Iedereen was nerveus. We kregen nog de nodige instructies en daar stonden we dan. Voordat de kick-off werd genomen kregen we de volksliederen te horen. Een échte Interland! Er was wel publiek. De pers van de Nieuwe Revue en van de Panorama waren aanwezig en er was ook bekendheid gemaakt via de radio. Kick-off was om 14.00 uur. Scheidsrechter was de Belg Roel Wijmans. Een echte Belg (in negatieve zin dan). Het spel was begonnen. De Fransen waren snel en behendig, maar onze voorwaartsen konden ze goed aan, zo erg dat de bal niet de lijn in kwam. En als de bal de driekwartlijn in kwam, werd de bal verloren, slecht gepasseerd of er zat een Franse op je nek.

De ruststand was 0-0. Spannend!

De tweede helft verliep prima, maar het spel van de driekwartlijn was stopgezet, doordat de bal constant in de voorwaartsen bleef. Totdat één van de Franse centers een break wist te maken met behulp van een paar voorwaartsen en het werd 0-4 voor Frankrijk. Dit was tevens de eindstand. 0-4 is nog een mooie eindstand als je bedenkt dat het Franse team in totaal 3 à 4 jaar meer rugbysterf hebben dan wij.

Het Nederlandse Dames XV-tal dat startte tegen Frankrijk

Na afloop van de wedstrijd werd er nog een speech gehouden door de Fransen en wij kregen een fles Franse wijn aangeboden. Verder was er muziek en een koud buffet. Het was een uitstekende georganiseerde dag. Alleen de wedstrijd was voor de driekwarters erg teleurstellend, omdat wij weinig of niets te doen hadden. Het was een pure voorwaartsen wedstrijd. Zij hadden heerlijk gespeeld.

Uit Jans' Rugby Museum

Oud REL-Hooker Jan de Jong heeft zijn boerderij in West-Brabant deels ingericht als rugbymuseum. Een imposante verzameling beelden en beeldjes, postzegels, shirts, vlaggen, speldjes, boeken, vinylplaten, telefoonkaarten enz. Regelmatig tonen wij wat pareltjes uit zijn collectie met vaak een bijzonder verhaal.

Delfts Blauw

Een paar jaar geleden kwam Jan in het centrum van Delft bij een typische toeristenwinkel in het bekende Delfts Blauw.

De outlet achterin had tegeltjes met allerlei thema's waaronder sport. Op de vraag van Jan of ze ook rugby hadden werd bevestigend geantwoord en Jan werd gewezen op ... American Football. Toen Jan het verschil had uitgelegd en hij toch graag tegeltjes met rugbyers zou willen werd hij doorverwezen naar de fabriek aan de Schie.

Hier aangekomen werd hij hartelijk ontvangen en werden er wat plaatjes opgezocht. Uiteindelijk zocht Jan twee mooie spelmomenten uit en werden er speciaal voor hem twee unieke rugbytegeltjes gemaakt. De enige Delfts Blauw tegeltjes met een rugbythema?

1965

Jan is een uitgesproken fan van rugby in Nieuw-Zeeland en de All Blacks. In 2007 maakte hij een pelgrimage naar 'The Land of the Long White Cloud'. Mede om zijn maatje te bezoeken. Harry is zo'n 30 jaar geleden vanuit Oudenbosch naar Nieuw-Zeeland verhuisd en is een grote bron van Jans' uitgebreide Kiwi-rugbycollectie. Voordat er video's en dvd's waren werden veel belangrijke testwedstrijden op LP uitgebracht. Het betrof hier de radioverslagen van de

wedstrijden. Unieke items waar door verzamelaars grof geld voor wordt betaald. Jan heeft een flinke verzameling rugbyvinyl zoals ook deze van de Springbok Tour

naar Nieuw-Zeeland in 1965. Het was de vierde keer dat De Bokke naar hun grote tegenstrever reisden. Van de vier tests wonnen ze enkel de derde en de hele tour speelde zich rustig af vergeleken met de anti-apartheid protesten in de volgende tours. Van deze tour heeft Jan ook een zitkussentje, stuk betere kwaliteit dan de foamkussentjes van nu overigens. Maar waarom 1965? Tja, dat is Jans' eigen bouwjaar en dus probeert hij uit dat jaar echt alles te verzamelen.

Jan ontvangt graag rugbyfanaten in zijn museum in Oudenbosch. Ook verzorgt hij teamlunches op aanvraag. Voor contact stuur een berichtje naar: jan@dejong02.nl

BOK KING, KONING VAN DE OUDE MEESTERS

Met zijn grijze snoren altijd opgewekte humeur is hij een opvallende verschijning op de Nederlandse rugbyvelden. Maar meer nog vanwege zijn leeftijd; Bob King is 78 jaar en speelt nog steeds rugby. Voornamelijk tijdens de Oude Meesterwedstrijden en Veteranendagen, maar als RC Delft 3 (of 4, afhankelijk van het aantal teams in competitie) nog een schrandere Hooker of iets minder snelle Winger nodig heeft kunnen ze altijd een beroep op hem doen. Hoe kwam de 'Posterboy van de Oude Meesters' in Nederland terecht en welke geheime tips heeft hij voor veteranen die net zolang als hem willen blijven spelen? *Bier, Bloed & Modder* sprak Bob tijdens het Blue Balls Festival begin mei in Delft.

Eerst maar even een hardnekkig misverstand uit de wereld helpen, Bob is geen Engelsman, Ier, Welshman, Australiër of afkomstig uit een ander deel van de 'Commonwealth' maar hij is een geboren en getogen 'Yank'. Zijn wieg stond in 666 Winchester Avenue in New Haven, Connecticut, tussen New York en Boston aan de Amerikaanse oostkust. Hij werd op 20 september 1943 geboren tegenover de fabriek van de beroemde Winchestergeweren, bekend uit talloze cowboyfilms. Rugby werd (en wordt) aan de overkant van het Verenigd Koninkrijk voornamelijk op universiteiten gespeeld maar voor die tijd speelde Bob al met een andere, iets kleinere, ovale bal. Op zijn 14^e begon hij met de 'all American sport' als line backer en running back. Hij speelde tot en met zijn eerste jaar als student aan de Southern Methodist University in Dallas. Dat jaar werd in dezelfde stad John F Kennedy doodgeschoten en wapens vormen een rode draad in Bob's leven. Het universiteitsleven beviel Bob prima, maar dan vooral de feestjes en de rijke meisjes. Het studeren zelf hield hij één jaar vol. Hij trouwde, kreeg een baantje als monteur en besloot in 1966 aan de opleiding vliegtuigmonteur te beginnen. Na twee jaar was hij klaar en ging werken voor Eastern Airlines in Miami. Het leger rekruteerde hem tijdens het hoogtepunt van de Vietnamoorlog en hij ging naar Augsburg in de Duitse deelstaat Beieren waar hij aan helikopters sleutelde. Het was een kleine basis en op het verplichte ochtendappel stonden ze met zes man in het gelid, tot grote ontevredenheid van Bob die niet zo van alle regeltjes in het leger hield. Hij besloot na twee jaar veel te vroeg opstaan zijn burgerbestaan weer op te pakken en kwam via zijn oude werkgever in het Canadese Montreal terecht. Tussendoor was hij tijdens een vakantie in Spanje een Nederlands meisje tegengekomen en zij werd de tweede Misses King.

Bob bij Drechtstreek RUFC, bovenste rij vierde van rechts

40 JAAR DAMESRUGBY INTERLANDS

Op 13 juni is het precies 40 jaar geleden dat er voor het eerst een damesrugbyinterland werd gespeeld. En dat was niet op HQ oftewel Twickenham, Cardiff Arms Park of Eden Park. Nee, dat was op het oude terrein van de Utrechtse Rugby Club op Sportpark Strijland en de tegenstander was Frankrijk. Er werd al

sinds eind jaren '70 door vrouwen in Nederland rugby gespeeld, maar pas in 1984 werd de eerste officiële competitie opgezet, die door RC Wageningen werd gewonnen. Damesrugby heeft een moeilijke strijd doorgemaakt om serieus genomen te worden, maar ondertussen zijn er professionele competities in Engeland, Frankrijk en Nieuw-Zeeland en wordt dit jaar in Nieuw-Zeeland voor de negende keer het WK voor dames gehouden. Maar hoe begon dat nou? Hieronder volgt een verslag van de eerste interland **Nederland – Frankrijk, 13 juni 1982**

Na vijf selectietrainingen zijn er van de 30 dames 21 uitgekozen. De trainingen werden gehouden op het rugbyveld te Hilversum en één keer te Utrecht. De trainers waren Bert Bode voor de voorwaartsen en Willem Peperkamp voor de driekwartens. Het weer op die dagen was redelijk. De laatste trainingsdag was erg vermoeiend. Het was 30°C en alle 26 dames (die er nog over waren) wilden een oranje shirt aan. Iedereen was nerveus. Na de training werden we allemaal naar de kleedkamer gestuurd. De trainers maakten de opstelling van het team bekend dat op 13 juni 1982 tegen Frankrijk moest spelen:

1.	Liza Groenendijk	Wageningen
2.	Frique van Schouwen	Be Quick
3.	Fransje de Waard	Wageningen
4.	Divera Twisk	Castricum
5.	Cora Elbers	Castricum
6.	Evelijn Castell	Oemoemenoe
7.	Ans van Liere	Oemoemenoe
8.	Antoinette Geerts	Driemeloo-Tex
9.	Friedie Kloen	Wageningen
10.	Renske Kruijk	Oemoemenoe
11.	Odet Zijlstra	Fortuna '77
12.	Leontien Hendriks	Castricum
13.	Jaqueline van der Lem	Castricum
14.	Mirjam Baars	Castricum
15.	Hanneke Brouwer	Wageningen

Reserves met posities ()

16. (1)	Diana de la Mar	Oemoemenoe
17. (9)	Marga Haentjens Dekker	Castricum
18. (5)	Heidy Steinbuch	Wageningen
19. (12)	Yvonne van Dijk	Oemoemenoe
20. (10)	Heleen Smallange	Wageningen
21. (15)	Hiske Galema	Greate Tryne

Speler paspoort

Naam: Pim Hazelhoff

Leeftijd: 32 Jaar

Club: DRC The Pickwick Players

Positie: Hooker

Tattoopaspoort

Wanneer: 2021

Artiest: Bryan Beunk van Mana Ink in Deventer.

Ontwerp: Mr. Pickwick uit ons logo is door Hendrik Jan Post van de Molen ooit getekend, naar een illustratie op de voorkant van een boek van Charles Dickens 'The Posthumous Papers of the Pickwick Club', ook wel 'The Pickwick Papers'. Bryan heeft het omgezet naar een tattoo.

Waarom: Ik ben al sinds mijn 17^e lid van deze club en wilde graag iets van de club op mijn lichaam vereeuwigen. Mr. Pickwick was dan ook perfect.

Voor een kleurenfoto kijk op de FB-pagina van The Odd-Balls.

Heb jij zelf een bijzondere, rugbygerelateerde tattoo, ofken je iemand die dat heeft? Neem dan contact op met ons via BBMfanzine@gmail.com

(G)EEN GOEDE BINNENKOMER

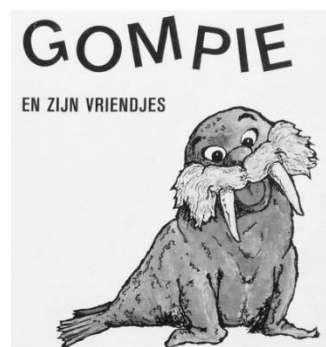
Op Koningsdag, tot 2013 was dat op Koninginnedag, wordt in Utrecht de moeder aller wedstrijden gespeeld, USRS vs. URC. Burgericoon Carel Plomp had begin jaren '80 een geweldige binnenkomer bedacht, maar op het moment suprême geen Carel, waar zat de flanker nou?

Carel hing op het moment van de aftrap meer dan dat hij stond. Op vliegveld Hilversum was hij in een klein vliegtuigje gestapt voor een grootse entree. Helaas kwam hij wat onverwachte turbulentie tegen tijdens zijn grote sprong en belandde hij met zijn parachute in een boom waar hij pas na geruime tijd door oplettende wandelaars uit zijn benarde positie kon worden bevrijd.

Carel kreeg van het URC-bestuur vervolgens elk jaar op 29 april een 24-uurs huisarrest opgelegd zodat hij voortaan wel bij de kick off op het veld zou staan.

Zo kwam Bob in 1974 in Nederland. Hij woonde eerst in Rotterdam alwaar hij geen American Football vond, maar wel rugby. Een paar keer meetrainer met de plaatselijke RC beviel hem slecht er was schijnbaar veel ruzie in de club en nieuwelingen werden nauwelijks de fijne kneepjes bijgebracht. Via via hoorde hij in 1977 dat ze in Papendrecht met een nieuwe club waren begonnen en als relatief late beginnening sloot Bob zich op 33-jarige leeftijd aan bij Drechtstreek RUFC (tegenwoordig Dordtsche RC). Terry Bourke herinnert zich nog hoe Bob bij de eerste wedstrijd kwam. 'Hij had zijn American Football schoenen aan, met metalen noppen waarvan één extra vooraan. De scheidsrechter kreeg zowat een hartverzakking en we moesten snel ergens een ander paar schoenen vandaan halen.' Gezien zijn formaat begon hij als Prop. Het begin vond hij niet zo leuk maar hij kreeg veel tips van Welshman Bourke. 'Tijdens een line-out oefening wilde hij weten of als de tegenstander met zijn rug naar hem toestond hij hem met zijn hoofd tussen zijn schouderbladen mocht raken?' Hij moest nog heel wat leren, maar was al snel verslaafd aan het spelletje. Hans Modderman, één van de oprichters van Drechtstreek, heeft ook nog wel een paar verhalen over de David Crosby-lookalike. 'Tijdens een kroegentocht in het centrum van Dordrecht gingen tijdens het zingen van 'Singing in the rain', langzaam alle kleren uit tot grote consternatie van de vaste bezoekers. Bob kon gelukkig met iedereen goed overweg en lulde alles weer recht. Later op de avond zat hij met een verwijfde nicht te praten en toen hij bij de volgende training vertelde dat ze maar 'rare wijven' in die kroeg hadden lag iedereen gestrekt.'

Bob, die meestal een mix van Cola en Bitter Lemon dronk was nooit te beroerd om na een goede 3^e helft teamgenoten thuis te brengen voor hij een late dienst op Schiphol begon waar hij een nieuwe baan als monteur had gevonden. Hij was ondertussen ook verhuisd naar Nieuw-Vennep en omdat hij oproepbaar was voor zijn werk en Drechtstreek in District Zuid ging spelen was dat niet te combineren. Hij moest binnen een uur op Schiphol kunnen zijn en zocht dus naar een club die in West speelde. Na een aantal clubs geprobeerd te hebben, kwam hij uiteindelijk bij een echte 'players club' uit, de RC Delft. Hier werkte hij zich als prop al snel op van het derde naar uiteindelijk het eerste team waarmee hij in de Promotieklassie speelde. Maar meer nog was hij een betrouwbare hooker in het tweede. Piet van Drongelen, archivaris van RC Delft; 'Bob had altijd over alles een mening en kon lullen als Brugman. Omdat hij leek op Gompie de Walrus, een kinderserie over een walrus met een enorme snor werd dat al snel zijn bijnaam. Als hij weer eens iemand aan het overtuigen was werd er een gebaar als een eendenbek gemaakt met de handen als teken dat Gompie weer aan het oreren was. Hans van der Vliet weet over

Bob nog te vertellen; ‘Bob gooide ooit de bal zo ver in, ongeveer op de verre Winger van de tegenstander.’ Bij Delft ontmoet Bob in 1985 ook zijn derde vrouw, Marty, die bij het damesteam speelt.

Bob speelde behalve voor Drechtstreek en RC Delft ook voor de Dutch Exiles. Met de Exiles speelde hij vaak tegen buitenlandse teams die op bezoek waren in Nederland zoals Jed Forest en London Welsh Golden Oldies. Hij was vooral in zijn nopjes toen ze tegen ‘The Old Geezers’ speelden, een team van een kroeg in New York die samen met wat vrienden uit Canada naar Nederland kwamen. Het feit dat hij eindelijk weer een derde helft met zijn landgenoten kon doen was de slagroom op de ‘apple pie’. In 1997, Bob is dan 54 jaar raakt hij zwaar geblesseerd en moet een serieuze heupoperatie ondergaan, de vraag is of hij überhaupt nog zal kunnen rugbyen. Veertien jaar later stond hij weer op het veld, maar nu voornamelijk voor de Evergreens, de Oude Meesters van RC Delft. Bob kon nu ook eindelijk op trip mee, want eenmaal met pensioen had hij geen stand-by diensten meer.

Mede-Evergreen Arjan Hess; ‘Met RC Delft waren we in de unieke positie om naar Chisinau in Moldavië te gaan op trip in 2016 en natuurlijk was Bob daarbij, en hoe. Waar wij als RC Delft ons de eerste avond lieten onderdompelen in de luxe van één van de nachtclubs van de voorzitter van de rugbyclub zat Bob ergens in een bar onder de weg. Zoals er vanuit de Moldavische club werd gezegd, dat is een plek waar je liever niet bent. Bob dus wel. De tweede avond besloten een aantal spelers eens te kijken wat voor tent dat nou was en daar zat Bob, hij was het middelpunt van de belangstelling. Zou het zijn snor zijn, zijn Amerikaanse accent, zijn voorliefde voor wapens of gewoon het feit dat hij betaalde.

‘Bob leads the charge in Moldova’

Ook de trip naar Baskenland in juni 2019 vond hij erg leuk. De natuur, de gastvrijheid van de mensen en zelfs de pittige wedstrijd tegen de oude club van RC Delft scrum-half ‘Tattoo’. Dat was overigens vlak voor zijn 75^e verjaardag. Die vierde hij in stijl op de club in aanwezigheid van zijn drie kinderen en 3 kleinkinderen, zijn drie ex-vrouwen waren er trouwens niet bij. Bob had zijn slaapzak meegenomen zodat hij na de nodige alcoholische versnaperingen op de bank in het clubhuis kon slapen.

Bob weet zich prima te vermaken als pensionado. Knutselen aan auto's of motoren met zijn schoonzoon, de pooltafel in

In samenwerking met UN Women heeft hij meegewerkt aan de campagne UNiTE van de Secretaris-Generaal van de VN om een einde te maken aan geweld tegen vrouwen. Zijn indrukwekkend betoog heeft hij verder gehouden tijdens internationale rugbywedstrijden, persconferenties, PSA's en in tv-commercials. Hij heeft leiding gegeven aan inspanningen om rugbyspelers op te leiden tot mannelijke pleitbezorgers voor het beëindigen van geweld tegen vrouwen en heeft gesprekken gevoerd met jongens op scholen en tijdens wedstrijden. Nodar leidt ook de sportkliniek in Tbilisi en is manager van het Georgische Nationale Sevens Team. Hij was zelf lid van het Georgische Nationale Rugby Team, het Georgische Heren Sevens Team, en het Nationale Rugby League Team. Hij studeerde aan de Universiteit van Amsterdam en de Staatsuniversiteit voor Economische Betrekkingen van Tbilisi.

Groet aan het publiek in Tbilisi

Giorgi leerden we pas jaren later kennen op de club, toen Amstelveen eigenlijk in de problemen zat en helaas wat regelmatig de Ereklasse moest verruilen voor de Eerste Klasse. Een unieke kerel, die in zijn eerste wedstrijd gelijk indruk maakte door in zijn eentje vanuit fly-half door ongeveer het hele team van AAC heen te lopen. Een erg vriendelijke vent die ik ook tot mijn vriendenkring reken en, voor en na zijn korte verblijf in Amstelveen, zijn sporen ruim heeft verdiend op en rond het rugbyveld als coach/speler van diverse buitenlandse teams.

Wat is het toch een heerlijk volk en een indrukwekkend land. Ik raad elke ambitieuze eerste teamspeler aan om snel topfit te worden, jezelf in de nationale selectie te spelen en wie weet een keer te kunnen spelen in Tbilisi. Andere optie is een tour uiteraard...

Ovale groeten

Cris Gale

Erelid Amstelveense Rugby Club
Ex – International (1982-1990)

P.S.: Voor de echte feiten en exacte data, verwijst ik heel graag naar de twee fantastische jubileumboeken die onze club rijk is, “NFC 1963-1988” (in het Rijksmuseum, ter inzage ☺) en “Amstelveense Rugby Club 50 jaar 1963-2013”, welke haast nog wel verkrijgbaar moet zijn op onze club.

- De Maestro Gerrit Dekker hadden ze voor de wedstrijd vol met wodka gegooit (oude Sovjettactiek?), en hij stond tijdens de wedstrijd zelfs kort in jasje-dasje binnen het speelveld, pakte Nils Lauffer en mij vast en terwijl de wedstrijd om ons heen verder ging, zei hij “heren kijk eens om je heen, dit is het mooiste dat er is”. In het Georgische rugby is de head coach de enige die echt meetelt, de rest is er omheen verzonnen... Zijn korte dinerspeech omringd door heel veel Bobo's aan de hoofdtafel, al omhoog krabbelend en wijzend naar het plafond: “The roof, the roof, the roof is on fire” neem ik mee het graf in.

Gerrit Dekker met Georgische kinderen

- Een van de uitwedstrijden was ietsje verder rijden dan we aanvankelijk doorhadden en hield zelfs ook een overnachting in, onze toenmalige voorzitter was er niet echt op gekleed, al stond die boxershort hem “chill”.
- We waren zeer populair in de ‘topdisco’ van Tbilisi vooral omdat we met meegenomen winkelwagens gevuld met groene Heineken-exportflesjes deze hebben staan uitdelen aan alle *hippe* clubbers.

Ik kan uren doorgaan, maar de ruimte is beperkt, en hoewel bovenstaande highlights wellicht wat verwend en typisch kunnen overkomen voor de neutrale lezer, voeg ik hier gelijk aan toe dat ik zelden zo een ontvangst heb meegemaakt, dat dit volk erg stuurs en krachtig is, maar tegelijkertijd erg warm en sympathiek, en niet te vergeten toen al bezeten van onze nobele sport. Wat een gastvrijheid, dat nog een grotere lading krijgt, als je ziet en weet dat ze het zelf niet al te goed hadden.

In 1997 zijn ze bij ons op bezoek geweest in Amstelveen met 40 man sterk, en hun gezichten bij aankomst en starend naar al het pracht en praal van Schiphol zal ik nooit vergeten... We hebben ze allemaal kosteloos in grote tenten op onze eigen accommodatie opgevangen en naar omstandigheden een week goed voor ze gezorgd met dagtripjes, diners en feesten. Maar ik heb toen al gedacht, was het niet passender geweest ze ook bij ons in huis te nemen...

Ik heb gevraagd aan twee unieke ex-ARC'ers en uiteraard Georgiërs Nodar Andguladze en Giorgi Chubinidze om jullie te groeten.

Nodar is geen onbekende in Nederland, een ware vriend van de club én inmiddels hoofd sociale projecten bij de rugbybond van Georgië. Hij verzorgt sportactiviteiten voor jonge gedetineerden, leert hen de waarden en codes van rugby en bevordert een gezonde levensstijl.

zijn huiskamer, toeren op zijn motor of een trip over de Nederlandse binnenwateren met zijn zeilboot. Maar zijn andere grote liefde naast rugby zijn oude wapens en dan met name buskruit geweren. Met zijn 1890 Black Powder Springfield Trapdoor reist hij wedstrijden in heel Europa af. Vaak zijn er hier ook 3^e helften in Westemthema met o.a. Quick Draw games.

Tijdens het Blue Balls Festival speelde Bob in zijn gouden broek die hij net als zijn rode broekje bij het BOOT-toernooi van Oisterwijk Oysters heeft gekregen. Alleen bij BOOT en in Italië speelde hij daarmee want daar moest het. En na twee jaar Coronarust was het wel weer wennen op het veld. Of Bob nog een tip heeft voor toekomstige spelers die hem willen evenaren? ‘Don’t stop. Ook na het tweede of derde, ga lekker bij de Oude Meesters spelen.’ Een geheim drankje heeft hij niet en een groot liefhebber van pils is hij niet. Een derde helft

bestaat voor Bob tegenwoordig uit een paar La Trappe Triples, genietend van een praatje met mede ruggers of gewoon lekker zittend bij de vuurton tijdens de liveband bij het Blue Balls Festival. Een speciale kleur broekje voor 80+ is er (nog) niet, heeft Bob een voorkeur? ‘I don’t care, just a black one, as long as I can play Hooker I’m good.’

Tenslotte een ode uit de Lustrumeditie van het RC Delft clubblad ‘Blubber’ bij het 25-jarig bestaan;

Bob King,
King of the Wing,
speelde als 50-plusser de stars van het veld
en de stripes van het gras,
Amerikaan, yes

Doedelzak

‘Dit, majesteit is een rugbywedstrijd, geen veemarkt.’

J. Aikman Smith, secretaris van de Schotse Rugby Union op de vraag van de Engelse koning George de Vijfde waarom de Schotse spelers geen rugnummers droegen in hun wedstrijd tegen Engeland in maart 1926.

TO GEORGIA WITH LOVE

Elke rugbyspeler of speelster weet je graag te vertellen over hun favoriete tour en over de unieke momenten aldaar. In deze rare tijden, waarin het reizen enorm beperkt is (geweest), merk je bij menig een de drang om - vooral met een rugbytour - weer op reis te gaan. Uiteraard is onze clubhistorie gevuld met trips en tours naar de diverse 6 Nations- en WK-rugbywalhallas en vele andere exotische plekken op aarde. Dit was al zo in de beginjaren van onze club in de jaren '60 en zal zodra we 100% van die vervelende C%&#%A af zijn weer losbarsten met nieuwe ideeën. Clubleden hebben op alle continenten rugby gespeeld, in één van de diverse nationale selecties of gewoon met onze eigen club op tour. Meestal zoeken we een ex-speler op die ons uitnodigt, of steekt een enthousiasteling de vinger op en vertelt de rest waar we heengaan. Meer recentelijk zijn de 'Derek Penning' tours, een soort cult geworden, inclusief de dagelijkse, beste schrikbarende court sessions. Eén land popt gelijk op als wellicht de meest unieke locatie voor een ARC-tour, een land dat zelfs al twee keer door onze club is bezocht, namelijk Georgië.

De eerste tour van de mannen van het eerste Amstelveense uur onder leiding van erelid Dick Jansma was net na de lokale oorlog met Rusland in 1990 en nu nog zijn de verhalen erg levendig. Vraag maar eens aan Karel Geel en kijk of hij het drooghoudt. Voormalig ARC-coach en lid van verdienste Johan Bennewitz blikt hier kort op terug:

Artikel in Telegraaf over de trip van 1990

“Voor mij een van de meest bizarre tours ever. Eén jaar na hun oorlog met Rusland. Overal granaat- en bomkraters. Het hotel waar we eerst heen zouden gaan ging niet door omdat er na een schietpartij 5 doden op de trap lagen. We hadden de commissaris van politie als begeleider die voor ons alle deuren opende, bijvoorbeeld door een restaurant dat net gesloten was mede te delen als ze niet meteen weer open gingen, ze nooit meer open zouden gaan. Wedstrijd in het grootste stadion van Tbilisi. Verloren van kerels 2 x zo groot als wij. Dick Jansma die alvast de bus ging keren voor de chauffeur die even een wodka aan het drinken was en toen zijn we bijna een ravijn ingereden. Giga veel gezien: illegale champagne stokerijen met honderdduizend flessen, illegale paardenrennen. Dus nog cultuur gesnoven ook.”

Ik heb zelf diverse taken opgepakt op de club, maar de Tbilisi rugbytrip later in 1996 was de enige keer dat ik zelf een tour heb georganiseerd, al snel in de aanloopfase ondersteund door de toen al beeldschone en erg betrokken Claudette Emanuels, die al goed onderhandelend daarmee gelijk ook clubgeschiedenis schreef als de eerste vrouw die ooit op toer met de mannen is meegegaan. Uitgangspunt voor ons was met een serieuze selectie erheen, 200 gulden all-in de man voor 1 week Georgië en het op deze manier

mogelijk maken dat iedereen mee kon. Met veel sponsorgelden en unieke acties, waaronder wederom een retouruitnodiging voor onze gasten, is dat gelukt.

In die tijd speelden de neefjes Nodar Andguladze en Vasil Abashidze in ons eerste team. Beiden nog late tieners, die later samen hun nationale team zouden gaan vertegenwoordigen in de driekwartlijn en mede aan de basis stonden van de enorme opmars van het Georgische rugby naar hun huidige plek op de wereldranglijst. De vader van Nodar was tevens directeur van Georgian Airways en hield kantoor op Schiphol, dus u begrijpt het, al een erg handig contactpersoon en medeaanjager van deze tour. Uiteraard hielpen ze ons in die pre-internettijd enorm en waren ze alle drie mee, wat gezien de benodigde begeleiding in dat mooie en uitdagende land geen overbodige luxe bleek. Voor een uitgebreid verslag, verwijst ik naar ons meer recente jubileumboek maar hier nog even wat ondeugende en vermakelijke hoogtepunten op een rij over de trip uit 1996:

- We vlogen met een Tupolev (oud model, met glazen gevechtskoepel voorin bij de cockpit).
- Tijdens de tussenlanding in Praag zijn we via de bagageruimte uitgestapt en hebben we touch-rugby gespeeld op de landingsbaan...
- Voorschriften aan boord waren niet al te streng, een tourganger heeft bijvoorbeeld de landing op Tbilisi meegemaakt liggend in bovengenoemde glazen koepel.
- Ik ben samen met de Maestro Gerrit Dekker (head coach) live op TV geïnterviewd bij aankomst op het vliegveld van Tbilisi. Ik zoek nog steeds die beelden, want gezien de vele wodka's aan boord, moet het haast wel een goed verhaal zijn geweest.
- Bij onze gastgezinnen offerden veelal de ouders van onze tegenstanders hun ouderlijke slaapkamer op, om zelf op de bank te gaan slapen... tja, hoe welkom kun je zijn, en stel je dit eens andersom voor.
- Bij een groots ontvangstdiner op uitnodiging van de minister van defensie (we speelden tegen het nationale militaire team), kregen we een varkenshoofd opgediend met alles erop en eraan... euh er is voornamelijk wodka gedronken, en we hebben om de 15 minuten geproost op ongeveer iedereen die we kenden... tot de koningin aan toe.
- Tijdens de wedstrijd was het stadion redelijk tot zeer gevuld, ze waren iets sterker, uitslag volstrekt onbelangrijk.
- Je moest oppassen dat terwijl je de kogelgaten in de muren aan het bestuderen was, je niet in een krater stapte op de weg.
- Wc-papier was het lokale goud...

